

FAAS is een Nederlandse verkorting van BONIFATIUS

door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

- 1 Samengestelde Latijnse naam
- 1.1] 'Bone-' = 'goed'
- 1.2] '-fatius' hangt samen met het woord 'fatum' = '(levens)lot'
Dus: 'goede levenslotvoorspeller' of 'die iemand een goede toekomst in het vooruitzicht stelt';
- 2 Omdat men het woord '-fatius' ook in verband bracht met het werkwoord 'facere' = 'doen', kreeg de naam Bonifatius ook de betekenis van 'weldoener'.

*

Bonifatius (oorspronkelijk **Winfried**) **van Fulda** (ook **van Dokkum** of **van Mainz**), Duitsland; bisschop & martelaar; † **754; feest 5 juni**.

Hij was afkomstig uit de plaats Crediton in Zuid-Engeland, waar hij in 672 was geboren. Van zijn ouders had hij de naam Winfried ('vredesvriend') meegekregen. Hij was ingetreden bij de benedictijner monniken te Nursling, waar hij leraar was aan de kloosterschool. Toen hij de veertig gepasseerd was, besloot hij pelgrim voor Christus te worden.

In 719 missioneerde hij in Thüringen. Vandaar vertrok hij naar Rome om er door Paus Gregorius II tot bisschop gewijd te worden. Nu nam hij de naam Bonifatius aan. De paus zond hem naar de Duitse gebieden om er onder de Germaanse stammen het evangelie te verkondigen.

Om zijn bekeringswerk te ondersteunen vroeg hij hulp van religieuze vrouwen uit zijn eigen vaderland. Eén van hen was Lioba († ca 780; feest 28 september), kloosterzuster in Minster op het eiland Thanet voor de kust van Kent. Bonifatius noemde haar in zijn brieven "*mijn meest geliefde zuster*". Hij laat herhaaldelijk doorschemeren hoe eenzaam hij zich voelde; hoe hij behoefte had aan eten van thuis, aan een gesprek in zijn eigen taal, met mensen van zijn eigen cultuur! Hij schrijft bijvoorbeeld: "*Ik vraag uwe liefde met de meest mogelijke aandrang voor mij te bidden tot onze God, de schepper van hemel en aarde. Ik wil u ook niet in het onzekere laten over de reden waarom ik dit vraag. U moet weten dat mijn pelgrimschap telkens opnieuw wordt belaagd door allerhande stormen: overal moeite, overal verdriet; van buiten strijd, van binnen vrees!*"

Met nog 29 andere mede-zusters stak Lioba de zee over om zich bij Bonifatius te voegen. De zusters hebben hem waarachtig niet teleurgesteld in zijn verwachtingen. In 747 trok hij zich terug in het door zijn leerling Sturmius gestichte klooster Fulda. Vandaar maakte hij zo nu en dan een zendingsreis om het evangelie te verkondigen onder de Friezen, in gezelschap van een groot aantal monniken. Tenslotte kostte het hem en 52 anderen het leven. De legende vertelt, hoe hij nog probeerde met een dik missaal zijn hoofd tegen het zwaard te beschermen, Tot op de dag van vandaag wordt er een boek bewaard waarin duidelijk de houwen van een scherp voorwaar te zien zijn: volgens de overlevering is dat het boek waarmee Bonifatius de slagen probeerde af te weren.

Aanvankelijk werd zijn stoffelijk overschot overgebracht naar de St-Salvatorkerk in Utrecht; daar hoopte men stilletjes deze kostbare relikwie te kunnen behouden, maar uiteindelijk trokken die van Fulda aan het langste eind. Tot op de dag van vandaag ligt hij daar begraven in de crypte van de domkerk.

*

Bonifatius van Ferentino (ook **van Ferenti** of - minder juist - **van Forento**), Toscane, Italië; bisschop; † **6e eeuw; feest 14 mei**.

Hieronder volgen twee wonderlijke verhalen van Gregorius over deze Bonifatius.

'Toen Bonifatius nog een jongen was, fokte zijn moeder kippen op het terrein rond het huis. Maar een vos kwam ze stelen. Onmiddellijk rende het jongetje naar de kerk, wierp zich in gebed voor het altaar neer en sprak zonder enige terughoudendheid: "Is het inderdaad uw wil, Heer God, dat ik van het voedsel, dat mijn moeder voor mij klaarmaakt, niets te eten krijg? Want moet U kijken: de kippen die mijn moeder probeert te fokken, worden door de vos opgevreten!" Kort daarna kwam de vos terug en liet de kip die hij nog in zijn bek had, voor zich op de grond vallen. Toen viel het beest voor de ogen van de jongen zelf dood neer.'

'Op een dag kwam Bonifatius in zijn tuin en bemerkte dat alles met rupsen was overdekt. Al zijn groenten dreigden verloren te gaan. Hij richtte zich tot de rupsen met deze woorden: "Ik bezweer jullie in de Naam van onze Heer en God, Jezus Christus, van hier weg te gaan en mijn groenten niet aan te vreten." Ze gingen er onmiddellijk vandoor. In de hele tuin was er niet één meer te vinden!'